

“Bidden kan iedereen”

Han Erkens Pastoraal werkende



Bidden kan iedereen. En ieder doet het op eigen wijze: spontaan, formuliergebeden, schietgebedjes, getijdengebied, noem maar op. Je kunt het ook nog afwisselen. Ik ga al een tijdje mee en heb allerlei vormen van gebed gepraktiseerd, zowel in mijn persoonlijk leven als in mijn beroep van pastoraal werkende met profiel catechese in een parochie. Daar had ik zo mijn gewoontes in ontwikkeld. Er zat niet veel lijn in, nauwelijks structuur, maar dat was mijn manier.

Sinds vorig jaar zomer is er veel veranderd.

In mijn werk was ik steeds gericht op de parochie, de werkgroepen, de catechese, preekbeurten. Zo goed als ik kon deed ik mijn werk. Maar langzamerhand kreeg ik een verlangen naar ‘meer’, naar ‘verder’, naar ‘wijder’ en volgde cursussen en hield stilte weekenden. Op een dag in het voorjaar van 2008 kwam ik op de website van het Ignatiushuis de Geestelijke Oefeningen tegen, retraites, en ik wist: dat ga ik doen.

Eenvoudig leven

Het gevolg van de retraites is dat het leven veel eenvoudiger is geworden. Door het leren bidden met de Schrift, wat ik nu bijna dagelijks doe, de begeleiding tijdens de retraites en reflectie op de dag kan ik meer en meer zien en voelen hoe God aanwezig is in het dagelijks leven. Dat komt door met meer aandacht de dingen te doen, met in mijn hoofd en hart nog het gebed van die ochtend. Dat sterkt en inspireert mij in de pastorale contacten van die dag en het overige werk. In wat ik meemaak en wie ik ontmoet, in vreugde en verdriet, in pijn en in vrede. Wat er ook is, God is er.

Het hangt allemaal niet van mij af

Wat een ruimte geeft het dit te weten en te leven. In het werk ben ik opgehouden mijn best te doen. Denkt u nu niet dat ik er met de pet naar gooi! Wat ik bedoel te zeggen is dat ik niet langer in de weg wil staan met alles wat IK weet en wat IK wil, want het gaat niet om mij. Natuurlijk breng ik kennis en vaardigheid in, als catecheet

en als predikant en in het pastorale werk. Maar na alle voorbereiding en inspanning geef ik in gebed vlak voor de les of de viering alles over aan de heilige Geest. Met de vraag 'Wilt U ons dragen?', en dan kunnen Gods adem en vuur door ons gaan stromen.

Luisteren

Wij zijn gewend zelf aan het woord te zijn als we bidden. In het bidden en mediteren probeer ik nu meer stil te zijn en te luisteren of God misschien iets tegen mij wil zeggen. En ja, vaak komt er een beeld, een gedachte, een gevoel. Het helpt mij dichterbij mijzelf en dichterbij God te zijn. De preken en catecheselessen zijn erdoor verdiept, en ook raker. Omdat ik de liefde van God zo bijzonder gevoeld heb en dat mij heeft veranderd heeft. Mijn leven en werken zijn kalmer geworden, en meer gestructureerd.

Ik ben kostbaar in Gods ogen

Prioriteiten en perspectieven zijn verschoven. Mijn innerlijk kompas geeft een nieuwe richting aan, die eigenlijk niet nieuw is maar nu heel duidelijk en onontkoombaar: Gods liefde voor heel de schepping. Daarin mag ik leven, daaraan mag ik deelnemen. Als vanzelf kijk ik met nieuwe ogen naar alles om mij heen en verwonder mij. Wat een geschenk!

Han Eerkens